

ORIZONTURI

Revistă a Societății Culturale a Elevilor și
Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu“ Bacău
Serie nouă. Nr. 5 (8). Iunie 2001

Fondator: George Bacovia • 1915

NOI

*Poete, - acum pe frunte
Porți mândre foi de laur
Căci singur, până astăzi,
Din Plumb făcut-ai aur...*

Alexandru Macedonski

MEMENTO

Patriotismul scriitorului

Literatura, ca parte integrantă a culturii unui popor, îi conferă acestuia identitate, îl singularizează între celelalte popoare, îl legitimizează. Să nu uităm că poeziile populare culese de Vasile Alecsandri și traduse în franceză au reprezentat unul dintre argumentele hotărâtoare care pledau pentru dreptul poporului român la o patrie liberă și unită, în fața marilor puteri ale Europei. Cultura unui popor este expresia cea mai concentrată a originalității sale, a modului său de a privi lumea, a sistemului său de valori, este o epifanie a însăși ființei sale multiseculare.

De la ciobanul care, doinind la umbra unui brad din munții Vrancei, și-a imaginat moartea ca pe o nuntă, până la filosoful care-și doarme somnul de veci la umbra altui brad, din munții Cindrelului, visând la comoara de înțelepciune care este limba română, toți creatorii de cultură au edificat patria din sufletul nostru, patria fără granițe temporale sau spațiale, această patrie transcendentă care este pentru fiecare dintre noi, românii, destin.

Pe umerii lor firavi stă întreaga noastră spiritualitate, cultura, despre care G. Călinescu spunea că „este al doilea și cel mai solid teritoriu al patriei”. Fără să-și clameze patriotismul, fără să pretindă o cât de mică recunoștință, marii creatori de cultură și-au trăit destinul de români sub steaua atât de lucidă a cronicarului, care striga: „nu-s vremile sub om, ci bietul om sub vreme!” Ce putea face „bietul funcționar” de la primăria Bacăului, care era George Bacovia? Câți șefi încruntați va fi trebuit să salute ridicându-se, umil, în picioare de la pupitrul său? Dar toți funcționarii primăriei din Bacău, mari sau mici, câți se vor fi perindat de-a lungul anilor, au intrat în neant, în timp ce pe harta poeziei române s-a conturat pentru eternitate un județ cu numele de Bacovia!

Pentru scriitorul român, pentru intelectual în general, patriotismul nu a însemnat și nu înseamnă doar construirea aceluia „cel mai solid teritoriu al patriei”, de care vorbea G. Călinescu, ci a însemnat întotdeauna și conștiința dureros de lucidă a destinului nostru.

Ioan NEACȘU

Continuare în pag. 2

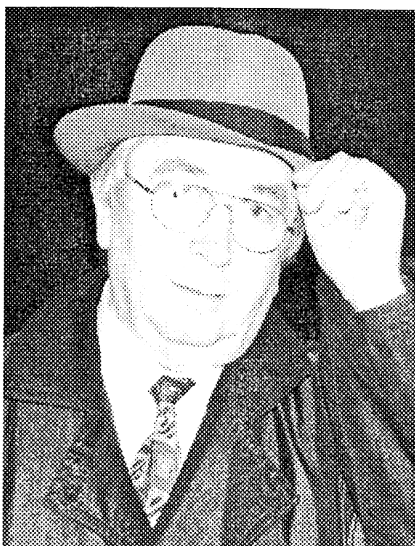
Patriotismul scriitorului

Cronică:

Urmare din pag. 1

Caracterul militant al literaturii române este o dovadă a faptului că scriitorul nu s-a mulțumit să contemple acest destin, ci a participat efectiv la toate evenimentele importante din istoria noastră.

Citiți biografia lui Vasile Alecsandri și veți vedea că nu există eveniment mai important în tot secolul trecut în care marele poet și patriot să nu se fi implicat atât prin scris, cât și prin acțiune politică. Citiți poezia lui Octavian Goga, obsedată de o singură temă: aceea a unirii Transilvaniei cu Țara. Pentru Liviu Rebreanu, sau pentru Camil Petrescu, primul război mondial

nu a fost doar o temă de roman. Priviți atitudinea plină de curaj a marilor noștri scriitori față de totalitarism și veți înțelege că „eternii noștri păzitori ai solului veșnic” au apărat ființa neamului nostru mai bine decât toate tunurile din lume.

Spiritul critic, atât de caracteristic intelectualului autentic, este rezultatul unei tragice dar clare înțelegeri a lumii și, atunci când și-l îndreaptă spre relele sociale și morale din vremea sa, scriitorul o face dintr-o profundă, fierbinte dragoste de țară, de oameni. Realitățile care se îndepărtează de idealurile sale de adevăr, de bine, de frumos îl întristează pe scriitor, de aceea I.L. Caragiale spunea despre satirele sale atât de violente: „sub răsul meu se ascunde un plâns amar”.

Scriitorul critică relele sociale și

morale ale vremii sale din perspectiva unei conștiințe axiologice care s-a edificat de-a lungul veacurilor, iar esteticul ca valoare supremă oferă scriitorului o viziune asupra lumii care îl ajută să nu confunde valorile. Ba mai mult, scriitorul își face o datorie de onoare și de înalt patriotim din a lupta împotriva entropiei axiologice, cea mai gravă boală socială și morală pentru un popor.

Pentru mine, Eminescu este cea mai sintetică expresie a conștiinței intelectualului român, care trăiește cu intensitate lucidă tragedia și sublimul existenței acestui popor. El și-a așezat pe umeri, cu seninătate de martir, greutatea imensă a zbu-

ciumatei noastre istorii și, privind prin negura tragică a fanariotismului sublimul existenței noastre milenare, a avut nostalgia lumii. Articolele sale politice, de la studii întinse până la cursivul de câțiva cvadrați, sunt o expresie a aceleiași conștiințe lucide din care a izvorât poezia sa și tulburătoarele pagini de proză, căci marele poet nu a scris un singur articol „de serviciu”, sau „la comandă”. Această fascinantă conștiință se dezvăluie lumii până la transparentă și relevă într-o unică sinteză sufletul românesc.

Atunci când citesc un rând din Eminescu simt, înțeleg cu o claritate care trece dincolo de cuvinte că nu pot fi, ca scriitor, ca intelectual, ca om, decât român.

Ateneu, iunie, 1984

• Joi, 22 martie 2001, a avut loc Convenția Delegaților din Societatea Culturală a Elevilor și Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu”. După prezentarea raportului pe anul 2000 și a proiectelor de program propuse pentru 2001, s-a ales Comitetul Director format din 15 membri. Președinte a fost reales domnul profesor Ioan Neacșu, director executiv - domnișoara profesoară Mariana Sandu și vicepreședinte - eleva Theodora Bența. S-a votat o cotizație semestrială de 10.000 lei pentru elevi.

• După Paști a început să funcționeze stația de radioficare a liceului nostru. Având deocamdată rețea doar pentru etajul al II-lea, programul este experimental și colegiul de redacție așteaptă propuneri și colaborări cât mai interesante.

• Din mai 2001, Societatea Culturală „Mihai Eminescu” are următoarele adrese pe internet:

web: cult.emin.go.ro

E-mail: cult.emin@go.ro

ORIZONTURI NOI * Revistă a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu” - Bacău
Profesor coordonator : Ioan Neacșu

Colegiul de redacție :

Redactor șef : Crina Afrențoaie, XII C
 Secretar general de redacție : Bogdan Lungu X D
 Literatură : Diana Nichifor, XII B
 Reportaj : Laura Mocanu, XI D
 Divertisment : Anda Ciobotaru XD
 Tehnoredactare : Editura Corgal Press
 (Str. Ana Ipătescu 4/B/6, tel./fax:034-117422)

Adresa redacției : str. Mihai Eminescu, nr. 35, Bacău, 5500.

Comitetul de conducere
 Director:
 prof. Mihaela Dughiri
 Director adjunct:
 prof. Gabriela Toma

1881

George Bacovia - 120

2001

Când am început să edităm revista liceului, cu mulți ani în urmă, ne-am gândit să-l omagiem pe George Bacovia preluând titlul primei reviste editate de poet în Bacău : ORIZONTURI NOI. „Tovarășii” au tăiat cuvântul „Noi” din frontispiciu, nici azi nu înțelegem de ce. În 1994, când am reluat apariția revistei, de data asta sub egida „Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul Mihai Eminescu”, am revenit la titlul consacrat de marele poet băcăuan, iar începând cu acest număr, ca un omagiu la a 120-a aniversare a lui George Bacovia, numele său va patrona, din înaltul frontispiciului revistei, încercările, speranțele, visele și poate împlinirile noastre.

Editorialul cu care Bacovia își explică gestul de a scoate o revistă, pe care îl publicăm aici, se potrivește în multe privințe și azi, după aproape un secol !

Redacția

ORIZONTURI NOI

CRONICĂ LUNARĂ

Sumarul :

G. BACOVIA	Memorial de Tereza
VAG	Pe Măntă...
L. IRON	Mănu
G. VAS	Întrebat
L. CALVAN	Întrebat din buche vechi
EMIL	Măgălice
OROVAS	Purti Sacre
A. SENE	AL. MACEDONSKI
DOB	Înșirare
	Sioral Căpătur...

EDITAT: Crivora, Noua K. Română, Revista Literară, Viața Nouă, Flacăra, Cronică Măkovei-Barbăd, etc.

20 BANI

Eveniment

A apărut la Bacău, din inițiativa domnului Constantin Donea, consilier șef al Inspectoratului pentru Cultură, o adevărată bijuterie grafică imaginată de marele pictor care este Ilie Boca și realizată cu deosebită artă de editura „Look Design”. Poetul Ovidiu Genaru, care este îngrijitorul general al ediției, semnează și o scurtă prefață de unde aflăm că manuscrisele facsimilate sunt ale celor 21 de poeme din volumul „Stanțe burgheze”, 32 desene inedite și 6 ciorne dintr-un „carnețel de buzunar” : „Avem diamantele, avem și pilitura, reziduurile șlefuirii acestora într-o ordine și dezordine specifice tentativei, dar și definitivului”.

Această operă de artă grafică, într-un tiraj aproape confidențial de 319 exemplare, este cel mai autentic elogiu pe care băcăuanii îl aduc Poetului acum, la a 120-a aniversare.

I.N.

De ce...

„În vremea aceasta de medievală expansiune europeană, de sarcasm prozaic, când existența celor mai mulți e o dureroasă ironie, aparițiunea unei reviste cu preocupări pur literare e o naivitate amară desigur.

Dar, fiindcă entuziasmul celor care vin, pentru artă, este mare, aproape cu mult mai mare decât talentul lor, această revistă, în această localitate poate să apară.

„Orizonturi noi” va fi refugiul acelor tineri care recunoscând că niciodată nu vor vedea orizonturi noi naturale, se vor resemna căutând orizonturi noi imaginative, dar cu putere de realizare în domeniul culturii, urmărind drumul acelor luptători, de mai nou, de mai bine, de mai omenesc.

Printre revistele serioase care apar, însoțite neapărat de o pleiadă de reviste efemere, prețuind numai în mod documentar, revista aceasta va produce același farmec al încercărilor și al întâilor vise care au tulburat la fel, sau nu, pri-

mii pași ai scriitorului, care mai târziu au devenit „cineva” în literatură.

Sunt suficiente, oare, numai aceste motive pentru ca „Orizonturi noi” să apară?

Nu! Pentru cei prea exigenți. Da! Pentru cei concesivi și mai ales pentru cei tineri căroră, în primul rând, li se adresează această revistă.

Prin marginile orașului nostru, printre căsuțele umilite, în nopțile târzii în concertul broaștelor și al câinilor, aceste aspirațiuni aveau un sens.

Se va vedea, dacă inversiunile, de tot felul pe care le întinde realitatea, nu va înabuși, ca și altădată, o iluzie mai mult.

Totuși la focarul sublim al artei vom aprinde un lampion cu care vom dibui, prin întuneric, drumul acelor care au plecat, mai demult căutând”

„Orizonturi noi”... „Orizonturi noi”...

De Artă

Cafeneaua
Cu vizitatori domnași.
Treceau ani.
Simbolism.
Curentul decadent.
Broșuri.
Bijuterii rare.
Paradoxe.
Biznucul.
Seri.
Noaptea.
Elogii de parfume
și mănăstiri.
Orașul dominant.

• Scrisori din Europa • Noi în lume • Scrisori din Europa •

Din Italia am primit această scrisoare. Autoarea este o fostă elevă a liceului, redactor șef al revistei noastre (Nr. 3/1999), Delia Nacu. Poezia care însoțește textul și care îmi este dedicată vorbește mai mult decât scrisoarea despre nostalgia pentru România, pentru Bacău, pentru liceul nostru!

Ioan NEACȘU

America nu există

Eu îmi amintesc acum cu nostalgie, dragii mei, de timpul în care mergeam la școală, de timpul care aș vrea să se mai întoarcă, dar e imposibil. De visurile, de speranțele ce le aveam în suflet; de anii în care credeam licuricii stele și cerul pe pământ... și toate acestea mi se par atât de îndepărtate.

Imi amintesc de toate momentele petrecute în școală - tare sunt frumoase - aș vrea să nu le mai pierd niciodată. Doar doi ani mă despart de această lume, dar mi se pare atât de departe, încât mă fac să mă simt bătrână la numai 20 de ani...

Ne găsim, dragii mei, în fața unei societăți puțin disponibilă și trecem momente de grave crize economice. Toate acestea mi-au dat impulsul, sau mai bine spus, nu mi-au dat posibilitatea de a alege și așa mă aflu în Italia, cu scopul de a munci și strânge banii necesari pentru ca visurile mele să poată deveni într-o zi realitate.

Acest articol este dedicat tuturor celor ce cred că peste granițe „găsesc America“.

Fac apel, la toți cei ce sper și vor ca într-o zi să ajungă în Italia în căutarea paradisului. Acesta nu există!

Mulți abandonează familia, casa, pământul pentru „a găsi America“ în Italia, dar foarte des găsesc doar mizerie, foame, frig, închisoare și câteodată chiar moartea. Sunt foarte mulți emigranți (cei mai mulți ajung aici în mod fraudulos) care în fiecare zi ajung în Italia. Vin aici pentru „a trăi“ în această țară, sau mai bine spus pe străzile acestei „țări“, pentru a strânge un ban. Și sunt de toate naționalitățile: români, albanezi, chinezi, marocani, japonezi, ruși etc.

Mustafa, de exemplu, este venit din Maroc și „trăiește“ în Padova. Noaptea găsește refugiu sub porțile Catedralei Sant Antonio, având ca pat un carton iar ca plamumă o haină veche. Ziua, sub ploaie sau sub soare arzător, încearcă să spele geamurile mașinilor ce trec la semafor și fiecare geam spălat corespunde la 1000 de lire și, câteodată, chiar „ma va...“ (lasă!).

Vasile în schimb este român, are 31 de ani și o diplomă în chimie. Dar ceea

ce face el nu are nici o legătură cu studiile sale. Este desconsiderat și unica ocupație pe care a găsit-o a fost pe șantier.

Aș vrea să fac apel și să rog mai ales fetele de a se gândi de două ori înainte de a face pasul spre acest tărâm străin și necunoscut, dar care privit din țară pare numai „miere și lapte“. Sunt multe cele care se încred în vorba unui necunoscut care le promite „marea și sarea“, dar odată ajunse aici sunt constrânse a se prostitua, a sta pe stradă și la chereumul celor ce au bani să plătească pentru ele, sunt vândute și bătute pentru puțini bani. Și câteodată chiar omorâte.

Oameni disperati, victime ale războiului sau pur și simplu ale crizei economice, din țara lor, ajung în Italia cu mirajul de o viață schimbat, mai bună. Dar amar este gustul înșelciunii. Întâi victime ale foamei, apoi ale rușinii, ale disperării, se lovesc de caracterul italienilor care sunt: nerăbdători, neinteresați și câteodată chiar intoleranți. Procesul de integrare este dur pentru că nu există reciproc și al culturilor diferite.

Abia atunci și numai atunci când vă simțiți în stare de a înfrunța toate acestea, puteți decide de a veni aici în Italia.

Foștii mei colegi, care acum sunt la facultate, îmi spun: „ferice de tine care ai ales o carieră liberă“ și din glasul lor se citește invidia la gândul salariului meu fabulos.

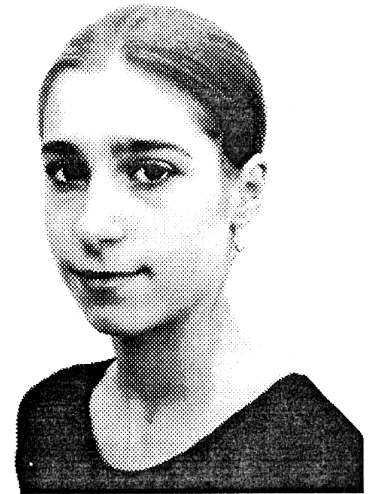
Da, ferice de mine le răspund. Dar aș fi vrut să le spun: „nu lăsați copiii, școala, cât timp frecvențați școala vă mai simțiți un pic copiii. Aveți puterea de a crede în lucruri minunate, puterea de a visa, dar odată terminată școala, și voi îndepărtați de ea, peste noapte te poți trezi matur, te poți simți bătrân la numai 20 de ani...“

Vocea liniștii

prof. I. Neacșu

Pentru dvs.
Am furat astă noapte
De la noapte:
Un buchet de stele
Să vă aducă gândurile mele.
O bucată de lună
O bucățică de cer,
O rafală de vânt,
Un nor de argint,
Un susur de ape cristaline
Să vă aducă numai bine.
Și un trandafir abia trezit
De sărutul liniștii.
Am pus „totul“
Pe aripile vântului
Ca să ajungă la puterea gândului
Liniștea vă va vorbi...
Și zâmbind de mine vă veți aminti!

Delia NACU

Les saisons de l'amour

Si j'étais le printemps
Comme un petit enfant
Je t'offrirais des fleurs
De tous les couleurs

Et ainsi chaque été
Je chanterais l'amour
Et je pourrais t'aimer
Un peu plus chaque jour

Quand arrivera l'automne
Comme un petit fantome
Je viendrais dans la nuit
Pres de toi sans bruit

Et puis pendant l'hiver
Pres de la cheminée
Je t'écrirai des vers
Pour avoir un baiser

Ton nom

J'ai écrit ton nom sur ma main
Mais le savon l'a effacé
J'ai écrit ton nom sur la table
Mais l'éponge l'a nettoyé
J'ai écrit ton nom sur l'eau
Mais un bateau est passé
J'ai écrit ton nom sur un arbre
Mais un bucheron l'a coupé
J'ai écrit ton nom sur le sable
Mais les vagues l'ont emporté
J'ai écrit ton nom sur mon coeur
Et là il est resté gravé.

Dana POPA,
cls. a IX-a D

• Noi în lume • Scrisori din Europa • Noi în lume •

ALEXANDRU MIHU

Colegul nostru din clasa a IX-a C, profil filologie, s-a numărat printre finaliștii din decembrie 2000 ai celebrului concurs de poezie organizat, pe Internet, de International Library of Poetry, din S.U.A. Poezia sa, semnată cu pseudonimul AXL, o puteți citi acum, în versiunea care a întrunit sufragiile prestigiosului juriu.

HOLE IN MY SOUL

It's like I'm walking down
On a road that's round
And this road gets me back again!
But now I begin to see
That this road is my life
And I'm livin' it your way!
But it's over!
This is over and I'm outta love!
Take a walk outside your mind
Tell me how it feels to be
Someone who doesn't care about me!
Take a walk inside my heart
There's nothing there, girl I swear!
But there's a hole in my soul
That's been lilling me forever
And that hole is the memory of our all.
There's this hole in my soul,
And it kills me like your hate, girl
But I know that your hate is all your love.
I'll try to think, before I do
I'll try to change, before you do
I'll try to stay close to my life,
Byt, still, that hole is in my heart!
And it's filled with my tears
Which I shedded for your love
But no more pain! No more of this!
'cause my love is almost gone!

Cu permisiunea doamnei directoare Mihaela Dughiri reproducem un fragment dintr-o scrisoare primită de la domnul profesor Viorel Curelaru, care a plecat de la liceul nostru - sperăm că temporar! - în Franța pentru a-și pregăti o teză de doctorat.

Stimată doamnă directoare,

Sper ca scrisoarea mea să vă găsească sănătoasă și fericită. Vă scriu pentru a vă mulțumi încă o dată pentru tot ce ați făcut pentru mine și pentru a vă ura ca Dumnezeu să vă împlinească toate dorințele, dumneavoastră și celor dragi dumneavoastră.

Pe aici e foarte cald pentru această perioadă din an. Plouă din când în când, dar nu ninge niciodată.

Doctoratul meu se desfășoară, în foarte bune condiții. Teza se intitulează „Istoria în viziunea ultimului mare poet romantic european“. O scriu în limba franceză și directorul meu de teză mi-a promis că mă va ajuta s-o publice aici în Franța. Eu aș vrea s-o publice și în România, totul depinde de mine. Studiez abordarea istorică la Eminescu în scrierile sale politice, în articolele istorice („Influența austriacă asupra românilor din Principate“, „Basarabia“, „Bucovina și Basarabia“ etc.), în piesele sale de teatru și în poeziile cu tentă istorică. Știați că Eminescu își propusese, înainte de nefericita sa boală, să devină profesor de istorie la Universitate? Am găsit asta în manuscrisele sale (ms. 2266 de la începutul lui 1882).

Vreau de asemeni să demonstrez că Eminescu nu e paseist și retrograd, așa cum greșit s-a susținut, ci dimpotrivă, abordează istoria într-o manieră foarte modernă, fiind precursorul Școlii Analelor și al Noii Istории postulate de Jacques le Goff, Fernand Braudel ș.a..

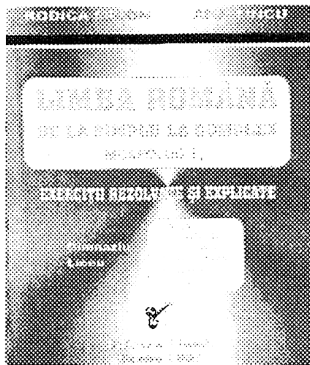
Concluzia care se desprinde cu claritate este că Eminescu e departe de a fi nul ca istoric, cum a susținut un oarecare Cristian Preda în „faimosul“ număr 365 din „Dilema“, ci, dimpotrivă, mulți istorici contemporani ar avea foarte multe de învățat de la el. De asemeni, Eminescu nu e nici xenofob, nici antisemit, nici ultranaționalist, cum greșit s-a susținut. Eminescu recunoaște „greșalele“ poporului român și încearcă să le corecteze. Soluțiile pe care le propune sunt stabilitatea, munca și economia, soluții care, între noi fie vorba, ar fi benefice României și în ziua de azi... O altă frază care dovedește cât de „depășit“ a fost Eminescu: „De acolo vecinica plângere că partidele la noi nu sunt partide de principii ci de interese personale“... Sună familiar, nu-i așa? Parcă ar fi fost o frază scrisă astăzi, nu în 1876...[...]

Rolul intelectualului e să spună adevărul și să deschidă ochii celor care refuză să vadă. Pentru a realiza această misiune sfântă, intelectualul are pana, cu care poate schimba lumea. Toți intelectualii români care au vrut să facă ceva pentru România, au venit în Franța și au făcut cunoscută cultura și civilizația românească. Dar, pentru a realiza asta trebuie să o facă într-o limbă de circulație internațională.

Dacă aș avea bursă din țară mi-ar fi mult mai ușor. Așa, sunt nevoit să dau meditații la engleză. Pentru a avea mai mulți clienți, mi-am cumpărat portabil și am dat anunț în ziar, așa că acum muncesc în medie 16 ore pe zi. [...]

Închei aici, urându-vă încă o dată multă sănătate, fericire și noroc, dumneavoastră și întregului colectiv de profesori ai Liceului „Mihai Eminescu“.

Prof. Viorel CURELARU

Rodica Miron, Ana Tincu:

„Limba română. De la simplu la complex”

După o experiență de treizeci de ani câpătată prin munca la catedră, doamna profesoară Rodica Miron hotărăște să debuteze cu o „Serie” de exerciții (rezolvate și explicate) de limba română prezentată, așa cum arată subtitlul, de la simplu la complex. Acest debut, cu cât s-a produs mai târziu, cu atât mai în folosul beneficiarilor - elevi sau

absolvenți - care doresc să vorbească și să scrie corect, elegant și elevat, țintă spre care pot fi conduși doar de cineva care stăpânește foarte bine metodică predării limbii române, așa cum dovedește fără nici un dubiu colega noastră.

Din această „Serie” a apărut „ Morfologie I ” și vor mai apărea „ Morfologie II ”, „ Sintaxă ”, „ Vocabular ” și „ Fonetica și ortografie ”.

Aprecieri putem face deocamdată doar referindu-ne la „ Morfologia I ”, volum ce stă deja la dispoziția elevilor și a profesorilor care predau limba română.

Lucrarea cuprinde, în prima parte, exerciții care au ca obiect, din punct de vedere morfologic, substantivul, articolul, adjectivul, pronumele și numeralul vizându-se definiția și conținutul clasei morfologice precum și categoriile gramaticale specifice. În a doua parte a lucrării sunt incluse alte componente și anume : • Rezolvări, explicații și comentarii; • Dicționar terminologic; • Note lexicale și Index.

De remarcat că exercițiile dau satisfacție din cel puțin două puncte de vedere : pe de o parte materialul lingvistic este nou și selectat astfel încât să ofere exemple de limbaj contemporan, pe de altă parte este bun faptul că-i încurajează pe toți cei care lucrează, indiferent de nivelul lor de pregătire, arătându-le că pot rezolva numeroase cerințe. Fiecare cerință este încadrată în gradul ei de dificultate prin indicativul S (simplu) sau D (dificil).

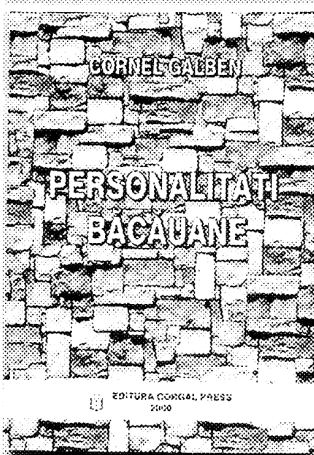
Cu dorința declarată de a elimina plictiseala și a încuraja performanța, autoarele invită elevii la lucru prin cerințe variate de tipul: explică, identifică, selectează, așează, găsește, precizează, încadrează, stabilește, alege etc. Nu sunt omise exercițiile care, dacă sunt lucrate, elimină abaterile de la norme.

Tot ceea ce am putut nota mai sus se datorează contactului direct cu lucrarea pe care o folosesc la orele de limbă și comunicare. Rezolvarea exercițiilor determină o adevărată competiție între elevi, fiecare dorind să fie cel care nu doar dă soluția corectă, ci arată și de ce sau cum a ajuns la acel răspuns ai nu la altul.

În finalul acestei prezentări nu pot să nu-mi exprim satisfacția pe care mi-o dă lucrarea doamnei profesoare Rodica Miron în primul rând pentru că pot constata că se poate și altfel și că nu mai ajung la concluzia (ca de atâtea ori în alte cazuri) c-ar fi o „ carte făcută din cărți ”. Nu, este o carte cu adevărat altfel și în folosul celor care studiază limba română, individual sau în clasă, în vederea susținerii examenelor și concursurilor, dar și pentru a-și dezvolta abilități de comunicare verbală.

prof. Silvia CHESARU

Cărți • Reviste • Cărți • Reviste • Cărți • Reviste • Cărți • Reviste • Cărți

PERSONALITĂȚI BĂCĂUANE

Cea de a doua carte a ziaristului Cornel Galben aduce în prim-plan 60 dintre personalitățile băcăuane, deschizând o serie ce se anunță nu numai ambițioasă ca proiect editorial, ci și utilă în multe privințe. Rolul acestui prim volum editat de Corgal Press (Bacău, 2000) e, cum subliniază și criticul Constantin Călin în *Cuvânt înainte*, nu „numai informativ, ci și pedagogic, stimulator: să releve valori, modele, exemple care aparțin istoriei locale, dar - cel puțin, unele - îl pot interesa pe cititorul de pretutindenii, căci s-au ilustrat la nivelul de sus al culturii naționale”.

Ne face plăcere să vă semnalăm

că printre scriitorii, plasticienii, muzicienii, oamenii de știință, arhitecții, istoricii etc. prezențați de autor se numără și esteticianul Ioan Neacșu, președintele societății culturale „M. Eminescu”, cartea urmând să fie lansată și în liceul nostru, odată cu „Orizonturi Noi”.

AREOPAGUL LUMINII

Este o nouă revistă de cultură creștină, ce apare trimestrial sub egida Editurii Duh și Adevăr din București. Creație a poetului Sergiu Grossu, ea își propune, încă de la primul număr, să contribuie de formarea unei conștiințe și culturi creștine, menite să fie alternative la secularizarea și păgânizarea ce ne pâste.

prof. Paula POPA

GRIGORE CODRESCU - „Limba și literatura română”, Bacău, Editura Plumb, 2001

Lucrarea profesorului băcăuan Grigore Codrescu se adresează elevilor „grăbiți, supra-aglomerati” care urmează să susțină exame-

mul de bacalaureat la limba și literatura română.

Vine în ajutorul elevilor nu numai prin volumul mare de informații, ci și prin modul de organizare a materialului. Lucrarea este favorabilă unei pregătiri rapide și eficiente și se înscrie în șirul de apariții cu caracter aplicativ.

Volumul cuprinde în prima parte informații despre **originea și dezvoltarea limbii române** (aparitiie, etape ale dezvoltării, limba română literară, limba populară, graiurile, etc.), **stilurile limbii române** (teorie și exerciții aplicative), **noțiuni de vocabular și de gramatică normativă** (corectarea unor greșeli lexicale și de acord gramatical).

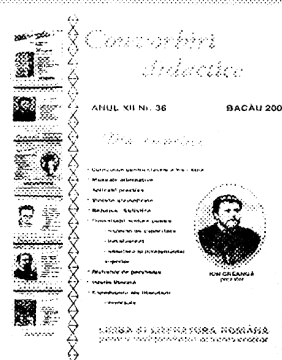
În a doua parte apar sinteze, analize literare, rezumate, repere analitice și planuri tematice care susțin explicațiile teoretice ale multor **concepte operaționale**.

Explicațiile se caracterizează prin claritate și „oferă - așa cum spune însuși autorul - premisele unui dialog virtual”.

prof. Mihaela AGRIGOROAIE

CONVORBIRI DIDACTICE

Revista băcăuană de limba și literatura română, de-a lungul a doisprezece ani de existență, a reușit să intereseze mii de cititori din toată țara. Având un tiraj de nei-

maginat pentru o revistă didactică, publicația condusă de dl. prof. Mihai Semenov adună între paginile ei studii, eseuri, consultații semnate de cei mai cunoscuți profesori din Bacău, dar și din Iași sau din alte centre de cultură.

În nr. 36 / 2001, pe care-l prezentăm, alături de universitarii Constantin Parfene (Iași) și Venera Cojocariu (Bacău), semnează Petre Isachi, Sergiu Șerban, Mihai Semenov, Eugen Budău, Grigore Codrescu ș.a. De la eseuri despre „Cuvânt și comunicare”, sau „Perspective emineștiene în educația estetică”, până la consultații pentru capacitare, bacalaureat sau alte concursuri școlare ori teme de gramatică. (Aurel Jâmneală) sumar bogat și foarte profesionist atrage în egală măsură interesul elevilor și al profesorilor.

LN.

Internet Cafe

Cont Hotmail sau Yahoo in Outlook Express

Dacă aveți un cont e-mail la Hotmail sau Yahoo, este ușor să îl adăugați în Outlook Express. Din meniul File, alegeți IDENTITIES \ ADD NEW IDENTITY. Introduceți numele dumneavoastră și răspundeți cu Yes pentru comutarea la noua identitate. Va apărea Internet Connection Wizard. Scrieți-vă numele și apăsați NEXT. Bifați căsuța I ALREADY HAVE ... , scrieți adresa hotmail sau yahoo, după caz și apăsați NEXT. Selectați http ca tip de server de e-mail și introduceți http : // services.msn.com / svcs/ hotmail / httpmail.asp pentru contul Hotmail și http : / mail.yahoo.com pentru contul yahoo. Confirmați contul, dați o parolă și apăsați butonul Finish. Identitatea originală lăsați-o pe cea dinainte. Pentru comutarea între conturi, dispuneți de Switch & Identity în meniul File.

Această configurare este ideală pentru cei care au conexiune internet la un provider care nu le oferă căsuță de e-mail.

Lungu BOGDAN,
cls. a X-a D

Târgul de ofertă educațională

• Pe scurt

Eveniment. Inedit. Emoții. griji. Frământare. Îndemn. Sugestii. Idei. Anxietate. Ambiție. Cutezanță. Început. Decorare. Muncă. Camaraderie. Consens. Hotărâre.

Inaugurare. Fast. Emoții. Aglomerație. Oficialități. Mass-media. Publicitate. Entuziasm. Amabilitate. Zâmbete. Nelămuriri. Întrebări. Explicații. Clarificări. Bunăvoință. Promtitudine.

Eșantion. Fotografii. Ipostaze. Plan școlarizare. Pliante. Embleme. Societate culturală. Diplome. Reviste. Anuar. Contemplare. Muzică. Comunicativitate. Dezinvoltură. Documentar artistic. Expresivitate. Lămuriri. Franchețe.

Evidențiere. Libertate în alegere. Zâmbete. Oboseală. Satisfacție.

prof. Gabriela TOMA,
director adjunct

10 Mai

Elevii și profesorii liceului nostru au sărbătorit 10 Mai invitându-l pe istoricul și diplomatul **Neagu Djuvara**, aflat într-un scurt sejur la Tescani, să vorbească despre Regii României. În fotografie, distinsul oaspete primește Diploma de MEMBRU DE ONOARE a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu“ de la domnul profesor Ioan Neacșu, președintele societății noastre culturale.

Fotografii: MIRON

Periplu

„Pași tineri pe drumuri străbune” poartă numele excursiei organizate de liceul nostru. Începând cu data de 27 aprilie, la ora 7, însoțite de doamnele profesoare : Sandu Mariana, Hulea Constantina, Popa Paula, Mazilu Mihaela și Grigoraș Mona, am pornit la drum pe traseul Bacău-Brașov cu destinația, pentru prima zi, Sibiu.

Primul obiectiv istoric l-a reprezentat cetatea medievală Făgăraș, pe care am vizitat-o. Acolo am poposit cam o oră. După ce am vizitat cetatea și muzeul de istorie am făcut fotografiile alături de zidurile vechi. Castelul a aparținut pentru o perioadă lui Mihai Viteazul și soției sale Doamna Stanca. După acest scurt popas am pornit spre mănăstirea Sâmbăta de Sus, ctitorită de Constantin Brâncoveanu în secolul al XVIII-lea.

Cel mai mult mi-a plăcut Castelul Bran, pentru că peisajul din jurul castelului era mirific, iar interiorul era mobilat după preferințele reginei Maria: simplu, perfect pentru perioadele de odihnă ale cuplului regal.

Andreea MIRONEASA - 9 C

A urmat mănăstirea cisterciană de la Cârța, construită de călugării ordinului cistercian în secolele XII - XIII.

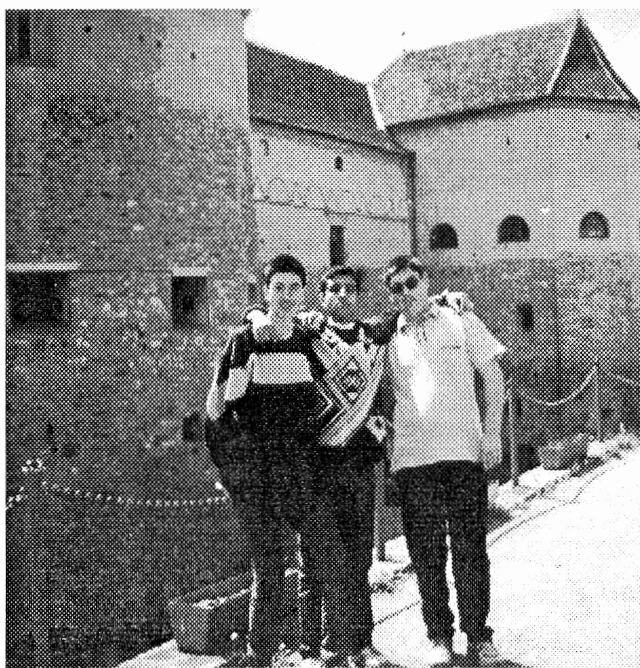
Odată ajunși la Sibiu am fost cazați la internatul Liceului Pedagogic. Spre seară am plecat împreună cu profesorii să vizităm orașul vechi numit de sași Hermanstadt, după care, la cerea noastră, a elevilor, am mers într-o discotecă studențească unde distracția a fost pe cinste.

Chiar de la început, excursia s-a dovedit foarte interesantă și am vizitat multe lucruri de care auzisem de mult, dar pe care nu le-am văzut niciodată. Cel mai mult mi-a plăcut vizita la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, construită de Constantin Brâncoveanu. Peisajul de acolo „ne-a furat” și am crezut pentru un moment că am ajuns pe un alt tărâm. Liniștea domnea în acele locuri și aveai sentimentul de siguranță.

Otilia Melinte - 10 B

Pentru a doua zi când punctul terminus era orașul Brașov am mai avut câteva obiective istorice în planul excursiei noastre. Biserica romano-catolică în stil baroc cu vitralii Sf. Treime, Muzeul Bruckenthal și Biserica evanghelică construită în stil gotic în secolul al XV-lea.

În muzeul Bruckenthal am străbătut o serie de săli în care erau expuse tablouri ale unor pictori celebri, pictură europeană, internațională și națională, culminând cu portretul baronului Samuel von Brukenenthal- guvernator al Transilvaniei. Următorul obiectiv a fost mănăstirea Cozia ctitoria lui Mircea cel Bătrân unde am fost primiți cu multă căldură și fiecare dintre noi și-a pus o dorință aruncând, în același timp, un bănuț în fântâna dorințelor.

Se pare că minunata priveliște a Văii Oltului a făcut ca drumul să fie extrem de plăcut.

Se pare că Brașovul este mult mai minunat decât credeam și mult mai interesant decât am auzit până acum. Mi-a plăcut foarte mult și Castelul Bran. Acel pasaj îngust, secret altădată, din Bran dă o notă de mister și te intrigă. În Bruckenthal am fost fascinată de numeroasele tablouri ale unor pictori renumiți. Datorită peisajului deosebit, de-a lungul Văii Oltului am fost parcă smulși din realitate. Dintre mănăstiri, cel mai mult mi-a plăcut Curtea de Argeș. Acolo ne-am închinat la moaștele Sf. Filofteia și am admirat priveliștea.

Gabriela CHELMUȘ - 10 B

spiritual

În cele din urmă am ajuns la Curtea de Argeș ctitorită de Neagoe Basarab, aici a fost prima capitală a Țării Românești. Vă amintiți de Legenda Meșterului Manole ? ... Pe Argeș în jos / pe un mal frumos, / Negru-vodă trece / cu tovarăși zece / Zece meșteri mari / Calfe și zidari / și Manole zece care-i și-ntrece /. Vă putem spune că biserica este de o frumusețe aparte, un preot ne-a arătat locul unde se spune că a fost zidită Ana soția meșterului Manole dar mai presus de toate am văzut moaștele Sf. Filoftea și ne-am rugat ca buni creș-

A fost o excursie reușită, m-am distrat de minune și am reușit să vizitez unele lucruri pe care nu le-am văzut niciodată.

Domnii profesori s-au purtat excepțional de bine cu noi și le mulțumesc pentru că am fost și la discotecă.

Deci a fost o excursie frumoasă, dar îmi pare rău că din cauza unora care se grăbeau acasă, nu am vizitat toate punctele turistice ce erau în program.

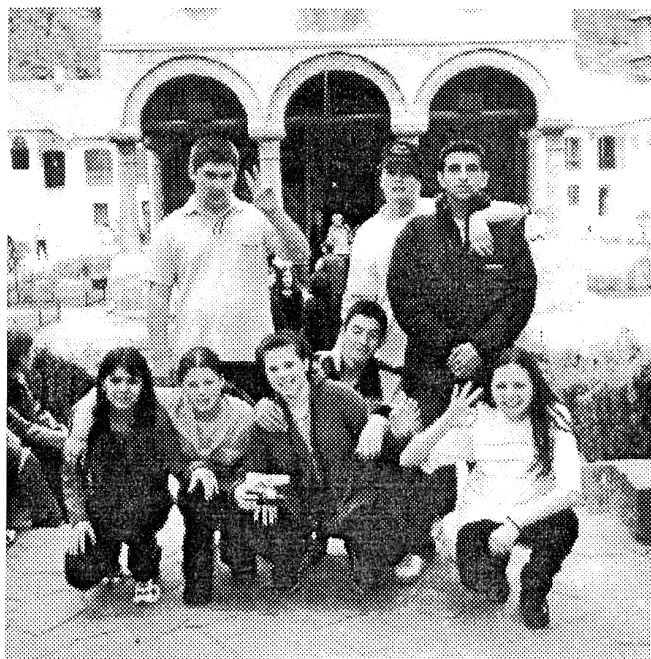
Carolina ANIAL - 10 C

tini să ne ajute Dumnezeu să ne continuăm drumul nostru cu bine pe urmele înaintașilor.

De la Curtea de Argeș am plecat către Timișul de Sus, unde am fost cazați în a doua seară. Aici aerul proaspăt, cerul înstelat și luna ce ne zâmbea printre crengi, ne-a făcut să devenim romantici și să ne amintim de Eminescu.

Duminică dimineață am plecat de la Brașov, cel

mai atractiv fiind Castelul Bran. Aici fiecare dintre noi a fost încântat la vederea interiorului castelului dar și a împrejurimilor. Am immortalizat momentul făcând fotografii în preajma castelului și în curtea sa ce adăpostește Muzeul de etnografie.

Ultimul obiectiv din traseu dar cel dintâi, pentru noi a fost orașul Brașov. Din păcate nu am putut intra în

O excursie mai interesantă și captivantă nu ar fi fost cu puțință. Am reușit să aflăm câteva din misterele și rolul care l-au avut unii oameni de seamă ai istoriei noastre. Sâmbăta de Sus, un lăcaș purificator, cu totul deosebit, unde te simți mai aproape de Dumnezeu și-a lăsat amprenta și în istorie. Construită în stil brâncovenesc, în creierul munților, într-un spațiu geografic pe care în puține locuri ale României îl întâlnim, ea este înălțată de spiritul părintelui Teofil.

Carmen ARDELEANU - 10 C

Biserica Neagră deoarece era închisă. Ne-am împărțit apoi; o parte au mers cu telecabina în Poiana Brașov pentru un studiu ecologic iar cealaltă parte a vizitat centrul vechi al orașului - Piața și Casa Sfatului și Bastionul Țesătorilor.

La ora stabilită ne-am întâlnit lângă Liceul Șaguna, de unde am plecat spre Bacău. Odată ajunși acasă, ne-am despărțit de prieteni și de profesori în fața Liceului „Mihai Eminescu“. Fiecare am plecat spre casă plăcut impresionați de această minunată excursie.

Theodora BENȚA, a X-a B
Gabriela CHELMUȘ, a X-a B

• Poezie • Poezie • Poezie • Poezie • Poezie • Poezie

Cacofonie

Zgomotul munților lăcrima metalic
în lăncezeala simțurilor pierdute;
timpul lovit în amorțeală
izbucni turbat de mărturia crudă
a unui oft cadaveric.

Împrumut costeliv minunea
ascetului în contemplarea fatidică
a vântului impotent:
furios, tremură cumpătat.

Mă dor încheieturile lumii
pescuind laconic fiorul plâns de amurg.

Un trup șoptit gema plecăciune...

Declarație

Orgoliu crucificat în apus de lună ruptă;
scândură pletoasă biciuie murmurul uscat
de lumină...
imperfect de ador!

Revelație

rătăcesc în eternitatea unui pătrat strâmb
măsurând - pe-o palmă de vis - cerul pătat
de amintiri viitoare...
la răscruce: un oft impresionant în lumină!

Cel mai iubit dintre pământeni

mostră de călcăi ud
subit în rafale
mor, amor

Logaritm

împletite degetele mâinii înmănușate
serbau un Joc secund...
și-atunci abureala, toropeala
încălțau somnul cu prelungi imnuri
dorind a muri la umbra unui lemn putred,
a cărui sămânță să moară din nou
ca o sumă la infinit.

mărturisind tragedia încheieturilor,
ele (degetele), aveau permanent
batiste și lacrimi:
nu murim banal, nu ne naștem în zadar...
oxigenul la granița dintre infinituri
cârpește coloana sonoră a existenței.

Landou vienez

d-lui I. Neacșu,
maestrul meu spiritual

nu cunosc tragedia umbrei mele,
dar mă cufund în substanța unei tăceri
neutre
ca sarea dizolvată în furtuna unei sticle
mușcată de intrigi surde.

sunt un calm neutru
și plâng frisonul copt
în amintirea unei lumânări ude
retrăind comic
o antică poemă.

Pe urmele anahoretului Dan

Deliei: un omagiu adus nemuririi
„Labirintului“...

Pe ce calc e îmbrăcat;
ceea ce calcă e un nud.
Susținut de vocea artificială a becului
am implorat o irosire carnală -
o răscoală a țintelor apuse,
muștrând de departe
pantofii mei nepereche.

Și-atunci, muștrat de conștiința unei
furnici,
c-un zâmbet frânt,
nesocotind mândria visului ucis,
am spart inconștient
paharul de la mijloc.

Rănit de un ciob în cădere
mă păraseam tăcut...

In vino veritas

Ocolesc imuabil o lăncedă înălțare
a verbului
și-n salturi efervescente
mă-ncântă fără fast
pudoarea utopică
a unui leagăn uitat de cutezanță.

Artificiul puterii

misterul tocit în treimea completă a
trupului
alină aleatoriu
lejeră beatitudine de nodul și foame.

fără gânduri, în esența lor,
sudoarea solară a saturației
suprimă lent urcușul.

Embrion

Fad tact de cimbru și idee...
o toamnă condamnată de nod și apă...
Se simt în devenire celulele materne
cum dorm spre a renaște solemn
prin lemn o mască.

Ghem de pumni

am să închid ochii în neputreziciunea
timpului
și-am să mă remarc ca un atribut mineral
când, descompunerea, din sine, docilă,
se va lovi amorfă lungindu-se acut
ca o mreană fără șarm pe un blat
de nuferi.

Dezmățul firului de iarbă

sublima legănare de breton culant
rodește tainic nervi culturali,
răpind fior elastic și putred vișiniu.

La Poata Sărutului se-ngână cu emfază
nevroze suculente.

Încetinită parcă, căderea gădilată
de tulpini
e-o castă reverie vegetală
muiată la apus în germinări placide
și orgii.

Crina AFRENȚOAE,
cls. a XII-a C

• Poezie • Poezie • Poezie • Poezie • Poezie • Poezie

Ploaia beată

Moto: „Amintirea este cea mai frumoasă amintire culeasă dintre amintiri“.

Înainte, sufletul meu
era o netedă oglindă de apă.
Iubirea croită din fir de suspin,
cu lacrimi brodată
spărgea cătușele tăcerii
În ploaia beată, de lumină.
Umbre de îngeri dormeau pe argint
iar zgomotul unei picături, de rouă
iubirea, ne aducea în dar
la lună nouă. ,

*

* *

Totul s-a sfârșit înainte să înceapă
Caci moartea nu e decât un început

Tăcerea

E chinul din mine
Ce nu-mi dă voie
Să trăiesc cuvântul

Zâmbetul soarelui ce n-a apus
Teama cuvântului ce nu mi l-ai spus
Și gustul ierbiilor care n-a crescut
...Sunt eu...

Mâna lunii alunecă pe lac
Lumina cântă pe sânii goi
Iar fruntea cerului întunecat
Ucide clipa... cu vorbe suave.

Lacrimi sângerei mi-apasă obrazul
Și-n tremurul de nerăbdare
Încearcă să-mi răpească inocența

Dar apa ce sărută curcubeul
Flămând și însetat de soare
Îmi zbcuciumă oglinda, de gânduri
visătoare

Pășeam pe tăcerea de vis
Ce m-alerga prin cerul gurii
Și am văzut sclipirea: doi ochi căprui.

Vise

Vreau să patinez pe cer
Și să mă scald în soare
Aș vrea mereu să sper
Că zâmbetul nu doare.

Aș vrea să ajung pe lună
Cu gândul și cu trupul
Că însăși tu îmi ești stăpână
Chiar cand te tin de mana.

Aș vrea să adorm
Pe valurile mării

Idilă

- Aruncă, Ano,
Hurmuzul tristeții de-o piatră!
Să sară-n bucăți,
Să-ți descopere sânul voluptos
Ce-așteaptă, parcă, mișcat
Sărutarea rozie și nesățioasă
A dorinței din mine.

- Vino, Anuțo, mai aproape de
mine!
Nu'ntoarce privirea-ntr-o parte!
Ci mă lasă să mușc
Buza ta moale ce-ngână plăceri.

- Lasă-mă, Ioane!
Ce să spun mămucai...
Am rugăminte la tine
A nu mă mai chinui!
Doar știi că-s fată cuminte.

Și atunci voi alerga
De tainele uitării.

Aș vrea să zbor printre stele
Să le cuprind cu mâna
Și atunci când vine luna
Să îmi sărute mâna.

Misterul nopții

Acum cand noaptea s-a lasat
Si ziua tocmai a plecat
lacrima a lunii a cazut
Pe curcubeul aparut

O picatura de argint
Prelins din raza lunii
O picatura ajunsa pe pamant
Pe obrazul lumii

Si licurici se vad in zare
Pâna adie o suflare
A sufletului, adânc, duios
Cand totul e asa frumos.

Anotimpuri

Alerg prin anotimpuri migratoare
Iar vântul ce bate cu vorbe deșarte
Așteaptă clipa fugară.

Și după atâta ceață multimilenară
Aștept să-nceapă iar sfârșitul
Căci începutul s-a sfârșit demult.

Diana NICHIFOR,
cls. a XII-a B

- Te las, Anuțo, te las...
Dar când va veni timpul
Să tânjești după sărutarea mea
Pierdută va fi la sânul alteia.

Credință

Umbra...
Aleargă disperată
După mine

Și o omor cu zile
Când sting lumina
Din camera strâmtă.

Și asta îi fac mereu
De când m-am născut eu
Dar tace... și urmează
piciorul meu

Alice Cristina MIHĂILESCU,
cls. a XII-a B

Eminescu - prezență eternă sau mitul liricii românești

Moto: „Un neam supravețuiește nu numai prin istoria sa, ci prin creațiile genilor sale”.

M. ELIADE

Marii poeți se recitesc de infinite ori, pentru plăcerea de a te cufunda în lumea lor subiectivă, poate niciodată cuprinsă în toate orienturile și nuanțele ei, și pentru a găsi noi perspective interpretative din care să apară mereu aceeași, totuși mereu alta. Este apanajul operelor de geniu de a ne solicita permanent atenția, de a ne subjugă și de a nu conțeni să le istovim înțelesurile.

Cel la care ne mai oprim o dată este Eminescu, un superlativ absolut identificabil în chiar numele lui, încă unicul mare poet dat lumii de sufletul românesc și a cărui operă constituie actul de identitate universală a neamului nostru. Poetul face parte din ființa noastră intimă și obștească, din partea cea mai vrednică, exponențială a ființei, ca un nerv fundamental, ca un element din alcătuirea sângelui fiecărui român.

În sine Eminescu este un mit, singurul autentic al liricii românești. Este purtătorul unei naturi de semizeu căci, asemeni lui Hyperion, el fecundează din înălțimi intangibile, neputându-se, ci, dimpotrivă, intensificându-și puterea abstractă, subjugătoare planare peste peisajul neîngrădit al devenirilor.

Întemeindu-și poezia pe acea temerară încercare de reconstrucție a lumii, specifică „fanteziei” marelui creator, care, după spusa lui Baudelaire „descompune întreaga creațiune și, cu materialele îngrămădite și dispuse după reguli a căror originie nu o putem afla decât în zona cea mai profundă a sufletului, creează o lume nouă” opera lui Eminescu este o continuă legănare, o armonie de însonnare a spiritului, un fel de menținere, de echilibru muzical, între somnul real și starea de trezie. Cuprinderea atât de largă a geniului eminescian reprezintă, în limbajul de aproximații contemplative ale spiritului, un absolut. Mișcarea cea mai frecventă a lirismului eminescian este resorbirea conștiinței individuale într-o ordine superioară, într-un fel de supraconștiință a lumii, ce se exprimă în ficțiuni proprii.

Pentru Mihai Eminescu scrisul nu se rezolvă într-un simplu exercițiu retoric, ci este termenul unei confruntări dramatice. Ca poet al existenței, întreaga lui lirică e filosofică în sensul că se constituie ca o meditație asupra vieții și omului. Răsună în Eminescu ecoul durerii fără sfârșit a condiției umane căreia nu-i este hărăzită fericirea dar, în același timp, și aspirația frântă spre plenitudinea mult visată, ideală, a omului.

Gândirea sa mito-poetică se arată ca însetată de alergare după adevărurile ultime și, cu mozaicul uriaș de cunoștințe stăpânite, Eminescu răspunde la înfrigeratele sale întrebări căci oare contradicțiile acute și aparent ireconciliabile ale gândirii și simțirii sale răsfărate în creație nu înseamnă, în ultimă instanță, com-

plementaritate și sinteză, adică o coincidentia oppositorum pe deasupra tuturor orizonturilor cunoșterii? Cred că poeziei lui Eminescu i se potrivește perfect definiția pe care o dă principiului poetic E.A. Poe: „principiul poetic este, în chip strict și simplu, asiprația omului către o frumusețe superioară, manifestarea principiului este întotdeauna de găsit într-o *stimulare înălțătoare a sufletului*”. Consider așa pentru că Eminescu preschimbă în poezie, transfigurează poetic orice lucru pe care îl exprimă. El putea să înalte în poezia mare chiar cele mai fugitive și mai obișnuite întâmplări ale vieții. De aceea poate fi apreciat ca făuritorul unui mit - acela al poeziei.

Astăzi, la 151 de ani de la naștere, când îl simțim pe Eminescu nu doar ca pe un miracol ci ca pe o sinteză a spiritualității românești, îl putem așeza, fără să greșim, în spațiul generos dintre trecut și viitor, pe care îl umple personalitatea sa, în care el prelucrează datele oferite de toată dezvoltarea culturală anterioară spre a da la lumină o operă cu desăvârșire nouă. Este evidentă încercarea poetului de a sistematiza ceea ce cultura anterioară îi oferea într-o viziune enciclopedică.

Cuvintele lui Titu Maiorescu: „Pe cât se poate omenește prevedea, literatura poetică română va începe secolul al XX-lea sub auspiciile geniului lui și forma limbei naționale, care și-a găsit în poetul Eminescu cea mai frumoasă înfăptuire până astăzi, va fi punctul de plecare pentru toată dezvoltarea viitoare a veșmântului cugetării românești” își pot prelungi bătaia cu încă un veac. Poezia lui este atât de substanțială nouă încât își pune pecetea pe mai multe generații. Putem vorbi de influența lui Eminescu asupra scriitorilor până în zilele noastre fără să fie vorba de un „eminescianism” precum cel al primelor decenii de la moartea poetului.

Consider important de relevant faptul că toate personalitățile literaturii române și majoritatea numelor de seamă ale culturii noastre, începând chiar cu contemporanii poetului, au scris despre Mihai Eminescu. Este evident sentimentul tuturor că trebuie să se raporteze la modelul eminescian; poeții din toate generațiile știu că Eminescu este pentru ei „modelul” în chip absolut iar descoperirea lui înseamnă „intrarea în maturitate”. Oricui ar avea impresia că Eminescu și opera sa se află prea sus ori prea îndepărtată în timp, trebuie să i se arate în primul rând că altitudinea înseamnă un plus de certitudine a universalității.

Când Nichita Stănescu afirma: „Sunt contemporan [...] cu teul care din pricina lui Eminescu nu îmi mai tihnește să-l miros ca lumea...” el recunoștea, de fapt, dincolo de cochetăria cu care atât de des îi plăcea să se raporteze la el, măsura imensă în care universul poetic eminescian i-a devenit grilă de percepere a realității. Afirmația sa poate fi ridicată la rang de generalitate pentru a exprima înstăpânirea lui Eminescu asupra culturii române despre care se poate spune că este eminesciană dinainte de apariția poetului și, de fapt, dintot-

deauna, el numai dând numele său acelor coordonate esențiale ale specificului nostru național pe care creația sa a reușit să le sintetizeze într-un mod neegalat până atunci și nici de atunci încoace. Sinteza eminesciană a determinat o cultură întreagă să devină într-un mod decisiv *conștientă* de sine. Prin asta el dovedește că un poet național poate fi luat în considerare și ca poet universal numai dacă, prin valoare, își deschide aripile asupra unui domeniu de sensibilitate și gândire capabil să reflecte deopotrivă ceea ce este specific fiecărui popor în parte și ceea ce este comun tuturor popoarelor la un moment dat.

Ca poet național Eminescu are un statut aparte, nefiind o valoare izolată în singurătatea propriei sale statui, ci un principiu încă fecund pentru devenirea poeziei românești. El a fost perceput în toate epocile următoare aceleia în care a trăit ca un contemporan și chiar dacă „Eminescu, contemporanul nostru” a devenit un loc comun, al receptării, o sintagmă banalizată, o formulă aniversară ea exprimă, de un veac și jumătate, o realitate unanim acceptată. În fond Mihai Eminescu sintetizează nu numai poezia anterioară lui ci și pe aceea care avea să vină. Statutul său de model-reper este identificabil în aprecierea lui Doinaș când spune: „...Eminescu *ține într-un fel de ordinea Naturii*; el este un element primordial al cosmosului românesc, alături de apă și foc, munte și mare, răsărit și apus”. Ca urmare „Eminescu, contemporanul nostru” poate însemna „spirit al timpului”, care ne determină să-l citim azi cu sentimentul că în opera sa ni se împlinesc dorința dintâi a cititorului ingenuu din fiecare: aceea de a ne regăsi în ea pe noi înșine. Cred că omniprezența lui Eminescu rezultă din faptul că putem desemna o situație din realitatea trăită de noi înșine drept „eminesciană”, reacțiile provocate putând fi sau trebuind să fie semne ale existenței unui marcaj eminescian foarte puternic asupra conștiinței noastre. Poate de aceea, pentru Nichita Stănescu, Eminescu ne este mereu contemporan: distanța cronologică dintre el și noi trebuie - implorată în „Eminescu” - uitată:

„...Atât să nu uitați, -
că ar fi putut să stea
la masă cu noi,
la masa cinei celei de taină.

Atât să uitați! Numai atât, -
că el a trăit,
înaintea noastră... Numai atât,
în genunchi văr rog, să uitați!”

Să răspundem acestei „implorări” și să fim convinși că timpul lucrează în favoarea celui pe care Petre Țuțea l-a numit „sumă lirică de voievozi”; tot ce vânturile erudiției vor mai aduce de acum încolo nu va putea să modifice *Dimensiunea Eminescu*.

Prof. Silvia CHESARU

Pagină ruptă din jurnal

Măreția unui sentiment constă în imortalitatea lui, în contrastul a două culori insipide care marginalizează și mărturisesc totodată aventură și misticism.

Întotdeauna l-am citit pe Eliade cu voluptate, savurând deplin inexprimabilul, grotescul și perversitatea cuvântului desăvârșit prin artă. Și astăzi jurnalul lui m-a captivat ca de obicei!... Mi-au sărit în ochi părțile mai puțin interesante, dar care, prin prisma formării mele ca lucru de maximă importanță, au căpătat treptat, acum nostalgic, o nouă înfățișare, teribil de nouă. Mai presus de prozator, Eliade este un poet. Universul imaginii este compus de imagini și totul devine un joc matematic, regulă după care se ghidează necunoscutul. Frază și muzicalitate- iată ce încântă auzul:

„Orice extaz tinde să abolească privirile...”

Mă intrigă mai departe felul lui de spiritualizare prin satiră. Se simte nevoia unei boli fizice pentru acapararea celei morale. Astăzi însă, nu mai are rost fiindcă „dragostea e unica șansă dată proștilor de a se da mari”.

Respectul de sine apare târziu, dar nu cu întârziere. Părerii de rău nu-și au rostul, ba chiar vulgaritatea celor trăite încântă și dispersează sonor banalități și plăceri ieftine. Autocritica nu este dură. Ba chiar este privită cu resemnare și diabolic extaz: „Dacă aș fi fost un scriitor care se respectă, ar trebui să refac tot ce-am scris până acum”.

Ajuns la o treaptă amânată de nopți nedormite, insomnii și lectură, Eliade își pune întrebarea concentrând mușchi masticatori și nervi senzitivi: „Ce-ar fi fost Balzac omul, dacă n-ar fi fost scriitor?”

Într-o epocă neagră, marele început îl va constitui dintotdeauna o epavă. Drumul înapoi e regăsire iminentă care ascunde pledoarii și incertitudinii. Și ni se pare enorm de fantastic ciripitul unui papagal răgușit care a reușit să trezească deșteptătorul vecinului de la etajul doi venit la rându-i să doarmă opt ore, ca în final să-și scuture limba și s-

adoarmă la loc. Iată ce înseamnă emoția artistică!

Și m-am trezit fără să vreau pe tărâmurile orientale nebănuind că m-am lovit la picior fără să cad și-nțelegând neînțelegător că mătura fără coadă face din vrăjitoare un soarece de laborator. Și brusc mi-am amintit cum spune Eliade că a devenit orientalist. Zicea că din frați trei, el singur a fost adoptat de o doică țigancă (motiv de mândrie nu?!). Și că mulțumită acestui fapt, „acestui sân exotic” care l-a hrănit, a devenit orientalist.

Nu știu de ce, dar îmi vine să râd continuu ca să văd în trecerea dincolo clăntănitul coroanei dentare a unui schelet distrat de furnici. Cred că aș amuți cu o poftă neasemuită pe buze de

a suprima timpul, de a immortaliza tăcerea. E inexprimabil câtă putere de expresie are umbra părului tău. Și câtă senzualitate vibrează în mâna trecută prin păr, pe fața, ca mai apoi să atingă artificial, cu două degete, o mătă de coadă și să învârtă casa cu ea.

Mărinimia sentimentului întru exprimare mă transformă afabil într-un model necizelat al cizelării încheiate. Și mă simt așa o încântare debilă ca o ironică metamorfozare a istoriei. Și-o plăcere demonică simt cum îngheață înăuntru-mi ca o deviere firească a cunoscutului fapt că trebuie să mă culc. E dimineată și-ți spun „noapte bună”; și mai adaug pe Nietzsche care zicea că nu numai cu pâine trăiește omul, ci și cu carne bună de miel!

„Ton humour est merveilleusement irrésistible!”

d-nei Aurora Cornu

Moto: Dacă există deosebire între o clipă de plăcere și alta, atunci un bărbat poate să fie fericit întotdeauna cu aceeași femeie.

(Honoré de Balzac)

Melopeea valorilor morale rămâne implacabilă în ideea separării prin contrast și transformare, sintetizând scenic impresionanta forță și sensibilitate. Grandomania are valoare absolută și provoacă, prin atracții inovatoare, himere și certitudini. Totul planificat decurge conform teoriei jocului. Identificarea, ostenită și stângace, atinge punctul culminant în suspansul renașterii care acaparează total și tot, muștrând ca la început prelungă privire din ochi umed.

Sinteza frumosului este un artificiu, iar ce încântă se dispersează. Decorul concupiscent al vizualului depășește carnalitatea și totul se confundă prin spirit ca o trepidație a fulgerelor rușinoase, în ideea unui răspuns sec, s-au înecat lacrimile în propria cenușă din care-au renăscut. Uniform, necizelat, patul rămâne doar o reverberație de incantații și șoapte.

Marginalizată, seducția surâde melancolică în speranța retrăirii unei fantastice elucubrații care deschide sonor glasul tocit al pasiunii. Studiul abstract al unei revanșe contemplă cu mărinimie naivitatea madonei palide și inconștiente.

În colț, PETRINI, amuzat de poluarea contopirii, transcende lumina acaparând-o, păstrând sublimă un capăt de cearșaf. Umărul gol al iubitei împânzește și despică umorul tainic și rafinat al ispitei de-a exista. Grațios și incredibil, părerile se confundă și misterul tinde spre aprofundare și descoperire. Totul iminent păstrează-n timp amorul artificial al degetelor răpuse de plăcere. Descoperirea ei simplifică misterul, iar farmecul este descompus tandru și crud.

Astfel, totul divin devine simbol concentrând fără nuanță erosul într-o lume greșită. Cu siguranță, descoperind, dezamagești. Și totuși, nu regret că am greșit camera...

Crina AFRENȚOAE,

cls. a XII-a

INTERVIU

SPORT

JOB-UL IN VIAȚA DE LICEU...

• Un interviu de Anda CIOBOTARU

Ocupația noastră de bază până la terminarea clasei a XII-a este cea de elev, dar nu puțini dintre elevi pe lângă școală muncesc din anumite motive, care pot fi mai mult sau mai puțin plăcute, cum ar fi: pentru a-și ajuta familia, pentru a avea un venit care să le aparțină sau din pasiune pentru o anumită profesie accesibilă vârstei noastre. Aceste job-uri se practică concomitent cu școala sau sezonier (în vacanțe).

Pentru a afla cum este să practici și o meserie odată cu școala să vedem ce ne spune chiar o elevă a liceului nostru, **Andreea Vrăbie**, din clasa a X-a C, care este, în week-end, redactor la RADIO VOX-T.

ANDA: Cum se împacă școala cu munca ta prestată la un post de radio privat?

ANDREEA: La început a fost greu, dar cu timpul totul s-a îmbinat perfect și lucrurile au început să meargă de la sine.

ANDA: Ce facilități îți oferă acest job în radio ținând cont de vârsta pe care o ai?

ANDREEA: „Păi” în primul rând experiența pe care o capat de la o vârstă atât de mică și apoi niște relații care îmi vor fi de ajutor în viitor.

ANDA: Cum se numește emisiunea ta?

ANDREEA: Matinal de week-end, week-end în doi.

ANDA: Ce cuprinde?

ANDREEA: Multă muzică, horoscop, știri, concursuri cu telefoane în direct și dedicații, știri, anunțuri.

ANDA: Ce teme abordezi când ești în emisie, bineînțeles alături de colaboratorii tăi?

ANDREEA: De obicei ascultătorii ne sugerează temele. De exemplu, săptămâna trecută am vorbit despre protecția mediului înconjurător.

ANDA: Ce audiență ai?

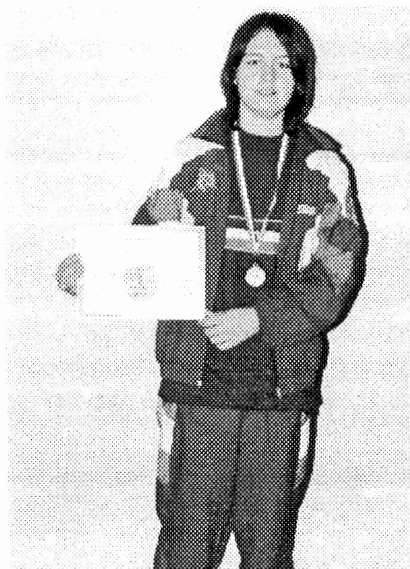
ANDREEA: Asta rămâne la latitudinea celor care ne ascultă.

ANDA: Dar șefii sunt mulțumiți de prestația ta?

ANDREEA: Aș vrea să cred că da.

ANDA: Crezi că e bine ca adolescenții să muncească pentru ca să nu mai depindă de părinți, din pasiune sau din alte motive?

ANDREEA: Alegerea mea de a lucra de la această vârstă și mai ales în acest domeniu (mass-media) a fost una de moment. Oricum un adolescent care alege să lucreze nu se poate spune că o face pentru a nu mai depinde de părinți, deoarece dacă stăm să ne gândim puțin ce venituri materiale îți poate oferi o slujbă de week-end, în nici un caz nu poți deveni independent. Acum nu numai muzica, ci și documentarea pentru realizarea emisiunii mele a devenit o pasiune.

IOANA CULCA,

clasa a XII-a B

• Medaliată cu AUR la Campionatul Național de Seniori și Senioare de lupte libere, Constanța 2000.

• Medaliată cu ARGINT la Campionatul Național de Juniori și Junioare de lupte libere, Cluj, 2001.

• Componentă a Lotului Național al României de lupte libere.

Viața este frumoasă! Oricum totul depinde de tine și de ceea ce vrei tu să faci.

Aspectele atrăgătoare ascund de obicei dramele unei întregi vieți. Pentru asta trebuie să ne gândim de zece ori înainte de a lua o gură de alcool, un fum de țigară: ATENTIE, PERICOL!

Parinții, o durere de cap în plus!

Cert ne-am săturat ca toți să ne dea sfaturi, zicându-ne ceea ce trebuie să facem și ce nu, dar

totuși trebuie să admitem că măcar câteva dintre povețele date de cei care vor să ne ajute au fost utile. Fără să le zicem sistematic „AMIN”, de ce să nu-i ascultăm un pic, până la urmă, câteodată ne transmit mesaje importante. Cu argumente nepotrivite, rar convingătoare parinții noștri încearcă să ne facă să clarificăm câteva lucruri importante pentru viața noastră.

„Nu consuma alcool!”, ne zăpăcesc ei de dimineața până seara, căci suntem siguri pe noi că nu devenim alcoolici dintr-o bere.

„Nu trebuie să te atingi de droguri!”, zic ca și cum am lua și am cădea în această capcană.

„Ți-am interzis să fumezi!” continuau ei, neștiind că noi putem să facem ce vrem în lipsa lor.

Prima oară încercăm un nou stil pentru a pareă mai virili (baieții) sau din simpla curiozitate, iar după aia reîncepem fără să ne dăm seama... După 4-5 țigari sau un simplu pahar pe zi, deja devenim dependenți și chiar dacă ne gândim

să ne oprim, creierul reclama această doză cotidiană. Dacă se ajunge până la acest stadiu, pericolul bolii crește cu o viteză exponențială.

La petreceri „cuplul” alcool-țigară face ravagii. Este cercul vicios: cu cât tânărlul bea mai mult cu atât vrea să fumeze mai mult; și cu cât fumează mai mult, alcoolul este necesar...

Evident, fabricanții acestor produse nu se vor jena, de aceea ei se amuza pe seama noastră, ne manipulează pentru a face banii, nepăsându-le de răul pe care ni-l provoacă.

Cel mai bun mijloc de a-ți salva viața este acela de a nu atinge niciodată toate aceste produse. Chiar dacă nu sunt strict interzise, acestea omoară milioane de persoane în fiecare an.

Dana POPA, a-IX-a D

Alcoolul, drogurile, țigarile. Un pericol de evitat

Genul rock

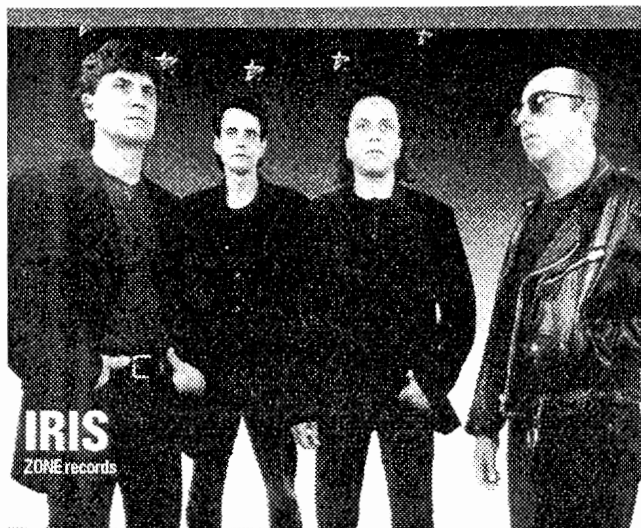
Despre muzică se poate spune că este a opta minune, iar dintre multele genuri muzicale existente astăzi rock-ul pare a fi veteran. Ca toate genurile de muzică și rock-ul a trecut prin mai multe schimbări de stil față de cel din anii '60, ajungând astăzi, datorită high tech-ului, puțin diferit de cel vechi, care într-adevăr a însemnat o „cultură” sau, mai bine zis, o artă. Cei care au valorificat, știind să impună un heavy în lume, au fost și vor fi THE BEATLES, trezind o adevărată isterie în rândul fanilor, care înțelegeau rock-ul cu adevărat. El a evoluat, de fapt faza lui de început a fost rock&roll-ul, apoi rock-ul agresiv „hard rock” și, mai nou, tehn-rock-ul (ȘUIE PAPARUDE) și cel mai nou gen derivat, rock-ul alternativ (AB-4, NITRO, ZOB, VERSO). Pe plan mondial, rock-ul face cu adevărat istorie.

Și la noi acest gen a prins foarte bine în perioada lui înfloritoare, așa încât putem vorbi de cei care au pus bazele rock-ului autohton: OVIDIU LIPAN ȚĂNDĂRICĂ (PHOENIX), VALI STERIAN, SCHIMBUL 3, VOLTAJ, CARGO, HOLOGRAF, etc.

Cei de care ne vom ocupa acum sunt componenții formației IRIS, actualmente deținând monopolul în piața muzicală a rock-ului. Începutul - IRIS-1976 - a fost urmat de mai multe schimbări ale membrilor trupei, până când, în 1980, apar CRISTI MINCULESCU - solist vocal, BORO, VALTER POPA, NELU DUMINTRESCU, formulă neschimbată până astăzi.

Publicul ascultător a avut întotdeauna ultimul cuvânt de spus și majoritatea a fost de acord că IRIS merită statutul pe care-l are acum. Au suferit mai multe schimbări ale stilului de la hard-rock la baladele rock alături de filarmonică, adică au o adaptabilitate formidabilă asupra genului curent care se cere. Aceasta nu înseamnă că fac muzică comercială, cum se obișnuiește, ci doar că au știut să mulțumească generațiile părinților noștri, dar și pe cele actuale. Acest fapt s-a demonstrat prin nenumăratele premii obținute de grup, mai ales cele din '93, când grupul a cunoscut o ascensiune remarcabilă. Premii pentru cel mai bun grup al anului, cea mai bună voce masculină (C. Minculescu), cea mai bună orchestrație, pentru întreaga activitate etc.

Alături de colecțiile de albume IRIS 1,2,3,4; cele mai însemnate sunt LUNĂ PLINĂ '97, CAZINO '98, IRIS 20 DE

ANI, MIRAJ, IRIS 2000. În ciuda zvonurilor că s-ar destrăma, ei au declarat că „ne întâlnim la IRIS 30 de ani”, oferind albumul cu cel mai mare succes, IRIS ATHENEU, vol. 1,2, care a reușit să îmbine două genuri muzicale - rock-ul și muzica simfonică, cu FELICIA FILIP, atrăgând după sine și un public mai larg, fapt care se vede și în afară - METALICA realizând un album cu Filarmonica.

Adepții rock-ului au încredere în IRIS că vor scoate materiale din ce în ce mai bune. Despre rock se pot spune „n” lucruri, dar rămâne la latitudinea fiecăruia cum să „interpreteze” și, mai ales, dacă înțeleg rock-ul.

TOP TEN ROCK

1. ANTRACT: M-AM OBIȘNUIT;
2. DIRECȚIA 5: OBSESIA;
3. HOLOGRAF: OCHII ȚĂI;
4. IRIS: NU CREZI;
5. VOLTAJ: IARNA;
6. AB 4: CUM AR FI;
7. TAXI: OAMENI POLITICI;
8. HOLOGRAF: VINE O ZI;
9. NITRO: HAIOS;
10. ZDUP ȘI ZDOP: VIDELI NOCI.

Anda **GIORGIANU**, cls. X D
CIOROTĂRU

Un liceu fair -play

Primăvara aceasta a însemnat pentru liceul nostru participarea la Concursul „Miss Preuniversitaria 2001”. Spre deosebire de alți ani, în acest an programul concursului a fost schimbat prin introducerea unor probe artistice noi, precum și a probelor sportive. Deși suntem un liceu mic, am reușit să dovedim o unitate și o colaborare între profesori și elevi. Acest lucru s-a reflectat în programul realizat și în premiile obținute. Astfel, premiul I s-a acordat galeriei liceului pentru atitudinea faire-play, precum și prezentatorilor Daniela Cristea și Ștefan Chiriac. Premiul al II-lea a fost obținut de grupul de majorete al liceului, la dans sportiv și la biliard. Premiul al III-lea a fost acordat grupului de

dans modern, prezentării de modă, dansului popular. Mențiuni au primit grupul vocal și solista folk.

Toate aceste rezultate au demonstrat că liceul nostru poate obține rezultate bune și foarte bune în competiții cu licee considerate de prestigiu. De asemenea, s-au remarcat toți elevii liceului prin creativitate, spontaneitate și dorință de muncă. Succesele obținute se datorează efortului deosebit, muncii și pasiunii, precum și implicării sufletești a doamnelor profesoare Oana Mădălina Cruceanu, Carmen Farțade, Loredana Bîlc, Mădălina Stoica, Mihaela Mazilu.

prof. Oana CRUCEANU

Eminescu în orașul lui Bacovia

Ne-am obișnuit în ultima vreme să fim asaltați de evenimente dramatice, purtătoare de panică și disperare și atunci când ne trezim în vecinătatea unuia venit să ne vorbească, între altele, despre calmul valorilor suntem, poate, mai puțin dispuși să-i acordăm atenția cuvenită.

La Grupul Școlar „Mihai Eminescu” din Bacău, ziua de 9 Iunie 2000 a stat sub semnul poeziei. A fost o zi plină în care elevi, profesori, reprezentanți ai instituțiilor de cultură băcăuane și-au dat întâlnire pentru a face uitate parcă agresiunile talciocului cotidian. Pe lângă expozițiile de pictură și numismatică, spectacolul omagial de la Teatrul „George Bacovia”, punctul fix al zilei l-a constituit dezvelirea bustului Eminescu.

Lucrarea (bustul propriu-zis 1,60 m, soclul de marmura-2,40 m), întruchipând imaginea consacrată a poetului, a fost semnată de sculptorul Gheorghe Zărnescu. Dar se poate spune, fără a greși prea mult, ca ea este și rezultatul eforturilor conducerii liceului, care nu s-a lasat

copleșită de greutatele tranziției și a știut să-și găsească susținători dintre cei mai diverși, de la administrația locală la patronii unor firme. De altfel, în cuvântul de deschidere, prof. MIHAELA DUGHIRI, directoarea liceului, a ținut să remarce în mod special ajutorul primit din partea sponsorilor.

După ce a făcut un erudit excurs topografic, poetul Octavian Voicu a conferit evenimentului alura unei premiere: primul Eminescu de bronz și-a găsit, în sfârșit, locul în orașul lui Bacovia. Prof. Ioan Neacșu a mers mai departe „depistand” în **Cezara** chiar momentul celebrat: „Adesea, când mă sui pe o piatră naltă, îmi pare că în creții mantalei, aruncate pentru umăr, am încremenit și am devenit statua de bronz, pe lângă care trece o lume ce știe că acest bronz nu are nici o simțire comună cu ea...Lasă-mă în mândria și

răceala mea”. Sub același semn al ludicului, prof. Neacșu s-a întrebant ce răspuns i-ar fi dat Bacovia, în eventualitatea unui dialog, lui Eminescu.

Și e posibil ca el să fi luat forma versurilor: **O, genii întristate care mor / În cerc barbar și fără sentiment / Prin asta ești vestită-n Orient / O, țară tristă, plină de humor...**

Sigur, s-ar mai putea exersa câteva paralele între bronzul lui Eminescu din incinta liceului și cel al lui Bacovia, din centrul orașului, semnat de Constantin Popovici. Merită, însă, remarcat faptul că întreaga manifestare nu a avut nimic din formalismul și solemnitatea fadă care însoțeau altădată întâlnirile de acest gen.

La ce bun poetul în vremuri sărace? Se întreba poetul german. Și poate și această întrebare și-a găsit răspunsul în suflul normalității care a plutit întreaga zi de Iunie, în incinta unui liceu din Bacău. Căci nu-i exclus ca tocmai el, Poetul, și admiratorii lui să țină chingile acestei lumi și să nu lase să se naruie.

Paul NICA

Foto: MIRON

(Tribuna **învățământului**, Nr. 543, 19-25 iunie 2000)

